

Sygn. akt VI Ka 614/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze B. R.

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 roku

sprawy **R. L.** ur. (...) w J., s. M. i E. z domu K.

oskarżonego z art. 222 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 października 2016 r. sygn. akt II K 1456/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. L. w ten sposób, że w punkcie I części dyspozytywnej ogranicza okres, na który orzeczono karę ograniczenia wolności do 2 (dwóch) miesięcy oraz wymiar godzin do 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. D. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 614/16

UZASADNIENIE

R. L. oskarżony został o to że:

w dniu 12 kwietnia 2015 roku w J. będąc pod wpływem alkoholu (0,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza policji z Komisariatu I Policji w J. st. sierżanta P. D. podczas i w związku z podjętymi przez niego obowiązkami służbowymi w ten sposób że w trakcie podjętej przez policjanta interwencji polegającej na zatrzymaniu podejrzanego uderzył on otwartą dłońią w twarz P. D. nie powodując u niego obrażeń ciała

tj. o czyn z art.222 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 13 października 2016 r. w sprawie II K 1456/15:

I. uznał oskarżonego R. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 222 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 34 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do niezwłocznego przeproszenia pokrzywdzonego P. D. na piśmie przesłanym do Komendy Miejskiej Policji w J.;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego D. K. kwotę 924 zł plus 2212,52 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty Sądowe w tym opłatę w kwocie 120 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego R. L. zarzucając:

I. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia a mianowicie:

1. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. wskutek dowolnej oceny dowodów polegającej na uwzględnieniu przez Sąd I instancji przy wydawaniu wyroku jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z pominięciem okoliczności przemawiających na jego korzyść zwłaszcza w zakresie oceny przyczyny zachowania oskarżonego podczas interwencji policji oraz poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym w szczególności:

a. bezzasadną odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim oskarżony wskazywał iż nie jest on winny zarzucanego mu czynu gdyż nie rzucił złamanym długopisem w funkcjonariusza i nie uderzył policjanta otwartą dłonią w twarz;

b. pominięciu istotnej okoliczności jaką były znaczne obrażenia ciała stwierdzone u oskarżonego których doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia w postaci stłuczenia kolana lewego, stłuczenia przedramienia lewego, powierzchniowego urazu okolicy przedniej szyi, stłuczenia okolicy skroniowo – ciemieniowej lewej, stłuczenia i otarć skóry nadgarstka lewego oraz otarć nadgarstka prawego;

c. poprzez wybiórczą ocenę odtworzonych nagrań z monitoringu miejskiego i telefonu komórkowego z pominięciem okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego;

II. Będący konsekwencją naruszenia w/w przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu podczas gdy w oparciu o całość zebranego w sprawie materiału dowodowego brak było podstaw do takiej oceny.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie, aczkolwiek odniosła ten skutek że kara ograniczenia wolności orzeczona wobec oskarżonego została złagodzona.

Przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). W sprawie niniejszej Sąd I instancji sprostał powyższym wymaganiom i dokonana przez niego ocena dowodów znajduje akceptację Sądu Odwoławczego. Dysponując na rozprawie główną walorem bezpośrednio i oceniając dowody swobodnie, Sąd I instancji władny był dać wiarę jednym z nich – w szczególności zeznaniom pokrzywdzonego P. D., innych policjantów obecnych na miejscu zdarzenia tj. M. H., P. B., P. N. a także zeznaniom kolegów oskarżonego W. K., S. Z. czy wreszcie danym z monitoringu miejskiego – odmówić zaś wiarygodności dowodom innym, w tym wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadka M. L.. Wbrew przekonaniu skarżącego o rzuceniu w twarz pokrzywdzonemu złamanym długopisem i uderzeniu go w twarz ręką przez oskarżonego zeznawał konsekwentnie nie tylko sam pokrzywdzony P. D. (k.123 ,k.9 – 11 załącznika nr 2 do aktu oskarżenia) ale także M. H. (k.129 ,k. 28 -29 załącznika) i P. B. (k.124 ,k.15 załącznika), P. N. zaś który później dołączy do interweniujących kolegów słyszał od nich o rzuceniu w policjanta długopisem (k.124 ,k.68 załącznika). Dane z miejskiego monitoringu nie stoją w sprzeczności z zeznaniami wymienionych świadków, aczkolwiek nie jest na nim utrwalony cały przebieg zdarzenia. O rzuceniu przez oskarżonego w policjanta złamanym długopisem słyszeli także świadkowie W. K. (k.124 odwrót ,k.40 załącznika) i S. Z. (k.54 załącznika). Powyższe świadczy że zeznania pokrzywdzonego co do przebiegu zdarzenia nie są odosobnione, przeciwnie to wersja oskarżonego który zaprzeczał aby w trakcie zdarzenia w jakikolwiek sposób naruszył nietykalność cielesną P. D. nie znajduje poparcia w innych dowodach.

Skarżący eksponuje w apelacji domniemane agresywne działanie policjantów zatrzymujących oskarżonego, skutkujące u niego obrażeniami ciała potwierdzonymi zaświadczeniami lekarskimi. Jeżeli policjanci przekroczyli swoje uprawnienia oskarżony może dochodzić swoich praw przed sądem chociażby na drodze postępowania karnego z oskarżenia prywatnego. Wskazać jednakże należy, że z ustaleń w niniejszej sprawie wynika iż policjanci użyli siły wobec oskarżonego chcąc go zatrzymać gdy już po podpisaniu mandatu karnego rzucił kawałkiem długopisu w twarz pokrzywdzonego. Uderzenie ręką w twarz przez oskarżonego nastąpiło w trakcie interwencji policjantów. Podkreślić z naciskiem należy że takie zachowanie oskarżonego nie może być akceptowane nawet jeżeli w jego subiektywnym przekonaniu interwencja policjantów była niezasadna i policjanci użyli nadmiernej siły.

Nie podzielając zarzutów apelacji Sąd Okręgowy złagodził jednak orzeczoną wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności. Kara wolnościowa tego rodzaju jest jak najbardziej adekwatna do czynu oskarżonego, natomiast jej wymiar powinien uwzględniać przede wszystkim okoliczności czynu, w tym rozmiar wyrządzonej szkody. Nie jest on znaczny, pokrzywdzony nie doznał w trakcie zdarzenia żadnych obrażeń, naruszenie nietykalności cielesnej sprowadzało się w zasadzie do jednego niegroźnego uderzenia ręką. Sąd Okręgowy miał na względzie, że kara aby odniosła pozytywny skutek nie może być nadmiernie represyjna i przez to powodować u oskarżonego poczucie niesprawiedliwości i nieadekwatnej represji w stosunku do jego zachowania.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. L. w ten sposób że ograniczył okres na który orzeczono karę ograniczenia wolności z 4 do 2 miesięcy oraz wymiar godzin z 30 do 20 godzin w stosunku miesięcznym. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy orzekł o kosztach obrony z urzędu zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. D. K. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 tytułem podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.